

венъ отобусъ. Той тежко препускалъ по шосето. Магаренцето на циганина, което не било виждало такова чудовище, се уплашило страшно и хукнало да бѣга, кждето му видятъ очитѣ. Помъкнало и каручката съ пржчкитѣ. Но нали е глупаво магаре, вмѣсто да бѣга на страна, кждето пжтя билъ свободенъ, то завило точно предъ носа на отобуса. Шофьорътъ се помжчилъ да спре летящата кола, но не можалъ. Съ страшна сила тя се блъснала върху каручката и я направила на парчета. Магарето едва не било пребито. Отъ силния ударъ се повредилъ и отобуса и спрѣлъ. Чакъ тогазъ пристигналъ запѣхтѣнъ като моторъ циганинътъ. Като видѣлъ станалото, той си заскубалъ брадата и заплакалъ съ гласъ.

Но това не било всичко. Изкочилъ шофьорътъ, едъръ като мечка, хваналъ циганина за яката и започналъ да удря гдето завърне.

— Дрипа такава, — викалъ му той, — защо не си пазишъ магарето. Плащай сега за повредитѣ, които причини на колата ми!

Циганинътъ се дърпалъ, плакалъ, пищѣлъ, но шофьорътъ го стискалъ още по-здраво и сипалъ юмрукъ следъ юмрукъ.

Разтреперанъ отъ страхъ, Манго бръкналъ въ скжсания си поясъ и далъ всичкитѣ си пари. Шофьорътъ поправилъ набързо отобуса и продължилъ пжтя си.

Нещастниятъ Манго останалъ самъ на пжтя да се чуди и мае какво да прави съ счупената каручка. . . Гледалъ, гледалъ я той, па грабналъ снопа пржчки, метналъ ги на грѣбъ и подкаралъ магаренцето си.

Вървѣлъ Манго и думалъ самъ на себе си:

— Много си уменъ, бре Манго!... За една пржчка загуби цѣла кола и всичкитѣ си пари

Свѣтломиръ Пеневъ

